

Egy senki ujjlenyomatai

Üldögélek a héven nyakig merülve a könyvembe, utasok szállnak fe-le, ajtók nyitódnak-csukódnak, de én csak falom a fejezeteket egymás után, lábammal a kocsi oldalához szorítva a frissen restaurált festményt. Este lakkoztam, hiába bugyoláltam dupla nejlonba, pillanatok alatt megtölti az étert a penetráns terpentinszag, ami nekem ugyan ínycsiklandó csemege, műteremhangulat, hivatásom ambróziaillata, de az utasok egymásra nézve fintorognak, felemelt szemöldökkel továbbadva a kérdést a nemzetközi jelbeszéd szabályai szerint, majd felém biccentik a fejüket, aztán beindul a láncreakció, és a rögtönítélő bíróság döntési mechanizmusával egy emberként sújtanak le rám a pillantások.

Miután válltáskám apró mérete kizáró oknak ítéltetett, tekintetük a terebélyes csomagomra esik, egyre közelebb hajolnak, megbizonyosodni a bűzforrás felől, röntgenszemükkel mintegy átvilágítva találgatják, milyen káros hatásnak vannak kitéve miattam, hány generáció fog károsodni felelőtlenségem következtében, hogy nem gyalog teszem meg a tizenöt kilométeres utat ezzel a bőröndnyi csomaggal a hatalmas hóesésben.

Én közben nyakig merülve a könyvlapokban próbálom beleélni magam Theophylus presbyter középkori receptjeibe, hogy kell szarvasagancsból, vagy sajtból és mézből enyvvet készíteni, melyik porfestékhez keverünk mézgát és melyikhez tojásfehérjét; remélve, hogy így elkerülöm a lesújtó pillantásokat, bár tartok tőle, az enyvszag így is kiszivárog a veretes szövegből.

A lapozási technikám újfent mély nyomot hagy rögtönzött közönségem lelkében, ugyanis a képtől még reggel lakkos lett a kezem, így körmömmelel piszkálom fel a következő lapot, és egy laza csuklómozdulattal, behajlított ujjperccel lendítem át a másik oldalra, ami nem megy mindig elsöprő sikerrel, de pótcselekvésnek tökéletesen megteszi. A negyven perces út alatt a felém irányuló gyanakvás mennyisége az utóbbi négy évtized detektívállományának is becsületére vált volna.

Mikor végre megérkezem a végállomásra, felnézek a könyvemből, látom, már senki nincs a kocsiiban. Lekászálódok, térdig süppedve a puha hóban sietek a múzeum felé, ahol meghányjuk-vetjük az összes felmerülő kérdést a muzeológussal, de induláskor nem találok sehohlyan álltáskám. Átvizsgáljuk az egész épületet, az emberiség hatszázezer éves kultúrájának ásatási leleteit a paleolitikumtól napjainkig, de a ridi-

külnek nyoma sincs. Visszafelé minden kukát, bokrot, útszéli padot, ablakpárkányt és kirakatot átkutatok, egész gyűjteményt találok elveszett holmikból, de egyik sem az enyém.

A héven hagytam volna? Nem, ott körülnéztem, emlékszem, vállamra vettem, utána emeltem hónom alá a becsomagolt képet. Levágták volna a bőrszíjat a vállamról észrevétlenül, hiszen a nagy hó felfogja a léptek zaját, nem hallani, ha szoroson mögém lépnek? Állítólag ez is bevett szokásuk az útszéli tolvajoknak.

Többórás keresés után bemegyek a rendőrségre. Nincst nálam semmi, csak Theophylus presbyter Scehdulája, de sajnos erre a helyzetre nem ad receptet, az ezerszáz évesekben még nem találták ki a személyit, és a pénzt is a derekukra kötött zacskóban hordták.

Röpke kétórás várakozás után behívnak. Az ügyeletes leültet, keze a klaviatúrán, rám se nézve kérdezi:

– Neve? Lakcíme? Foglalkozása?
– Festő-restaurátor – mondom a többi adat után mechanikusan.

– Akkor kérem a szakmunkásbizonyítványát.
– Nincs szakmunkásbizonyítványom.
– Hogyhogy nincs?
– Nem vagyok szakmunkás.
– Most mondta, hogy festő.
– Igen, festő-restaurátor.
– Az nem szobafestő?

– Nem, festő-restaurátor művész, és nem szakmunkásigazolványom van, hanem egyetemi diplomám, a Képzőművészeti Egyetemen végeztem.

– Akkor azt adja ide. És minden iratot, amivel igazolni tudja magát.

– De hiszen épp most jelentettem be, hogy ellopták a táskámat a személyimmal, pénzzel és minden iratommal. A diplomám szerencsére nem volt benne, otthon van Budapesten, utólag be tudom mutatni.

Ezek után talán bosszúból, hogy így beégett, töviről-hegyire kifaggat életem minden apró eseményéről, folyamatosan lebegtetve, hogy bármit mondok, ők már rég tudják.

Átfut rajtam, hogy mit erőlködöm, ha nem tudom igazolni, hogy valaki vagyok, akkor nem vagyok senki, így ez a hivatalnok sem tehet semmit egy nem létező személy ellen.

Amennyi bizonyíték maradt utánam, az csak a néhány, lakkos ujjlenyomat Theophylus presbyter lapjain, de ezt gondosan titokban tartom.